

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišveje ve věci

žalobce: **L. H.**
sídlem P.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

za účasti osob na
řízení zúčastněných:

1) HAVEL & PARTNERS, s.r.o., advokátní kancelář
IČ 26454807, sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha

2) Grant Thornton Advisory, s.r.o., IČ 08358991
sídlem Pujmanové 1753/10a, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2020, č. j. PK-KDS/2438/20

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2020, č. j. PK-KDS/2438/20, a rozhodnutí Statutárního města Plzně ze dne 4. 6. 2020, č. j. MMP/167224/20, se zrušují.**
- II. Statutárnímu městu Plzni, sídlem náměstí Republiky 1, Plzeň, IČ 00075370, se**

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nařizuje do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobci jednak stanovisko k variantnímu návrhu kalkulace cen pro vodné a stočné pro rok 2020, tvořící přílohu č. 3 důvodové zprávy ve věci uzavření dodatku č. 43 ke smlouvě o nájmu, provozování a údržbě veřejného vodovodu a kanalizace ze dne 23. ledna 1996, v platném znění dle dodatků, uzavřené mezi Statutárním městem Plzeň a společností VODÁRNA PLZEŇ, a.s., ve věci stanovení výše vodného a stočného a výše nájemného z nájmu vodohospodářské infrastruktury pro rok 2020, a dále úplné znění stanoviska k nutnosti konzultování dodatku č. 43 na MF ČR a SFŽP ČR, tvořící přílohu č. 8 uvedené důvodové zprávy.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí a vyžádané informace

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2020, č. j. PK-KDS/2438/20 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Statutárního města Plzně (dále jen „*povinný subjekt*“) ze dne 4. 6. 2020, č. j. MMP/167224/20 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí některých informací na základě informačního zákona č. 106/1999 Sb. (dále jen „*informační zákon*“).
2. Dne 16. 9. 2019 přijala Rada města Plzně usnesení č. 929, jímž pod bodem I vzala na vědomí důvodovou zprávu ve věci uzavření dodatku č. 43 ke smlouvě o nájmu, provozování a údržbě veřejného vodovodu a kanalizace ze dne 23. ledna 1996, v platném znění dle dodatků, uzavřené mezi Statutárním městem Plzeň a společností VODÁRNA PLZEŇ, a.s., ve věci stanovení výše vodného a stočného a výše nájemného z nájmu vodohospodářské infrastruktury pro rok 2020 (dále jen „*Důvodová zpráva*“) a pod bodem II schválila toto nájemné v roční výši přes 169 milionů korun. Důvodová zpráva měla celkem 9 příloh. Přílohou č. 3 Důvodové zprávy bylo stanovisko k variantnímu návrhu kalkulace cen pro vodné a stočné pro rok 2020 (dále jen „*Stanovisko*“). Přílohou č. 8 Důvodové zprávy bylo stanovisko k nutnosti konzultování dodatku č. 43 na MF ČR a SFŽP ČR (dále jen „*Příloha č. 8*“).
3. Dne 5. 2. 2020 podal žalobce povinnému subjektu žádost o poskytnutí informací dle informačního zákona. Pod bodem a) této žádosti žalobce požádal o Stanovisko, které vzala na vědomí Rada města Plzně dne 9. 12. 2019, a pod bodem b) žádosti požádal o Důvodovou zprávu. Dále žalobce pod body c) a d) žádosti žádal o (c) usnesení Rady města Plzně č. 929 ze dne 16. 9. 2019 včetně příloh, a (d) rozhodnutí Rady města, Statutárního města Plzně, o zvýšení ceny vodného a stočného na území Statutárního města Plzně od 1. 1. 2020.

II.

Žaloba

4. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce s odkazem na § 2 odst. 1, § 90 odst. 1 písm. c) a § 36 odst. 1, 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „*správní řád*“) a nález Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019, č. j. 7 As 60/2018-31, uvedl, že byl zkrácen na svém právu seznámit se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, které zajistil žalovaný v rámci své úřední činnosti, konkrétně se smlouvou o dílo mezi HAVEL & PARTNERS, s.r.o., advokátní kancelář, IČ 26454807, sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha (dále jen „*OZNŘ 1*“) a povinným subjektem a s vyjádřením držitele licence Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

k výsledku autorského zákona. Takto byl žalobce zkrácen i na svém právu na tyto podklady reagovat. Žalobce dodal, že povinný subjekt opakovaně neposkytl žalovanému úplnou spisovou dokumentaci pro potřeby přezkumu svých rozhodnutí v rámci odvolacího řízení. Podle žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá i v tom, že zde byl aplikován účelový výklad a nezákonné prvoinstanční rozhodnutí nebylo zrušeno v rozporu s § 2 odst. 1, § 3, § 89 odst. 2 ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu.

5. V druhém okruhu žalobních námitek žalobce poukázal na to, že povinný subjekt úmyslně nesjednal licenci umožňující poskytnutí odmítnutých informací podle informačního zákona a podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, což je osvědčeno jinými smlouvami o dílo sjednanými povinným subjektem. Povinný subjekt opakovaným nesjednáváním licencí k veřejnému použití se podle žalobce snaží zastřít svou činnost a nepřipustit kontrolu veřejnosti a zastupitelů obce. Žalobce měl za to, že bylo úmyslně bráněno realizaci práva podle čl. 17 LZPS. Žalobce odkázal na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16, podle něhož povinné subjekty musí své smlouvy koncipovat tak, aby pokrývaly jejich zákonné povinnosti na úseku přístupu k informacím. K tomu žalobce navrhl k důkazu posledních 10 smluv o dílo povinného subjektu k osvědčení tvrzení o úmyslném nesjednávání licence.
6. Předmětem třetího okruhu žalobních námitek bylo neprovedení řádného testu proporcionality ve vztahu ke kolizi ustanovení čl. 17 a čl. 34 LZSP, což žalobce navrhl prokázat výsledkem oprávněné úřední osoby za povinný subjekt a žalovaného. Podle žalobce mělo být uváženo, zda je žadatel veřejným hlídačem orgánu veřejné moci, zda měla osoba vykonávající práva k autorskému dílu povinnost chránit základní lidská práva dle etického kodexu advokáta a slibu advokáta a zda neměla preferovat zájmy klienta před svými zájmy dle § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, zda nejsou důvody odmítnutí poskytnutí informací účelové a konečně zda má odmítnutá informace dopad na široký okruh adresátů a může osvětlit přístup k základním životním potřebám veřejnosti, kdy jde o věcně usměrňovanou cenu vodného a stočného podle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách.
7. Ve čtvrtém okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že žalovaný pominul jeho námitku, že měl právo na poskytnutí odmítnutých informací podle § 34 písm. a) ve spojení s § 61 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb. (dále jen „autorský zákon“) a podle důvodové zprávy novely informačního zákona č. 61/2006 Sb. K tomu žalobce navrhl důkazy spočívající ve výsledku úřední osoby za žalovaného, proč se neřídila zákonem, i ve vztahu možné podjatosti této úřední osoby. Žalobce dodal, že správní orgány zvolily ve svých rozhodnutích paušalizující přístup v rozporu s nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10.
8. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční a povinnému subjektu nařídil poskytnout žalobci odmítnuté informace do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 4 As 45/2010-88, a náleze Ústavního soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. IV. ÚS 1684/11, uvedl k neposkytnutí příloh k žalobcem vyžadované informaci v podobě Důvodové zprávy, že žalobce o poskytnutí těchto příloh výslovně nežádal, protože nevznikla povinnému subjektu povinnost poskytnout je žalobci – nadbytečným odmítnutím nevyžádané informace (příloh Důvodové zprávy) nemohla být zkrácena práva žalobce.
10. K prvnímu okruhu žalobních námitek žalovaný uvedl, že žalobci nebránil v seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, ale připustil, že ho k tomu nevyzval, kdy současně poukázal na to, že o poskytnutí příloh Důvodové zprávy žalobce nežádal.
11. K druhému okruhu žalobních námitek žalovaný uvedl, že opakované nesjednávání licencí pro poskytnutí autorských děl není z důvodu hospodárnosti pochybením, když by řada sjednaných licencí byla využita v minimech případů. Pokud by povinné subjekty musely sjednat licenci ke

každému objednanému dílu, stal by se § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona obsolentním.

12. K třetímu okruhu žalobních námitek žalovaný uvedl, že povinný subjekt v prvoinstančním rozhodnutí dostatečně vážil kolidující práva. Dále žalovaný poukázal na to, že zpřístupnění požadovaných informací by mohlo mít negativní dopad na pozici povinného subjektu, kdy by se nedovoleným zpřístupněním mohl stát nedůvěryhodným smluvním partnerem.
13. Žalovaný dodal, že v postupu povinného subjektu neshledal zjevné samoučelné zatajování informací. Neposkytnuté informace se vyjadřují k legálním limitům a požadavkům zvýšení ceny nájemného infrastruktury vodovodů a kanalizací, kdy nejvýznamnější část a její závěry ve vztahu k tomu jsou uvedeny v Důvodové zprávě.
14. Závěrem žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Replika žalobce

15. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného uvedl, že není pravdivé tvrzení, že by nežádal o poskytnutí příloh Důvodové zprávy – žalobce o ně žádal a jejich poskytnutí bylo odmítnuto. Stanovisko ze dne 27. 9. 2016 bylo vtčeno do jiného stanoviska, a proto nelze vyloučit, že povinný subjekt neměl sjednání licenční smlouvu k původnímu dílu – toto žalovaný neproověřil a v napadeném rozhodnutí pominul.
16. Tvrzení žalovaného, že tento žalobci nebránil v jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, žalobce považoval za projev svévole. Žalovaný byl povinen informovat žalobce o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a umožnit mu se k těmto vyjádřit. Pokud tak neučinil, porušil dle žalobce tomuto svědčící právo na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Z důvodu poukazu žalovaného na odbornou kvalifikaci žalobce pak tento zároveň dovedl žalovaným zastávaný diskriminační postup vůči osobě žalobce.
17. Dále žalobce poukázal na nutnost transparentnosti při nakládání s veřejnými prostředky a z toho vyplývající nutnost poskytovat předmětné informace i za cenu sjednávání licenčních smluv. Do základních práv může nedůvodné zdražení základní životní potřeby zasáhnout. Žalovaný neprokázal, že smlouva s licenci bude výrazně dražší než smlouva bez licence pro poskytování informací veřejnosti. Žalovaný v rámci testu proporcionality pominul, že žalobce vystupuje v rámci žádosti o informace jako hlídací pes vůči veřejným statkům a jedná ve veřejném zájmu.
18. Dále žalobce namítal, že k žádostem o informace je třeba přistupovat individuálně a vycházet z pravidla, že se zásadně poskytují veškeré požadované informace, ledaže ochrana autorského práva převáží nad zájmem na jejich poskytnutí. Poukázal dále na to, že neposkytnuté informace mají zcela zásadní dopad na život každého uživatele veřejného vodovodu a kanalizační sítě. Veřejný zájem na to, aby cena stanovená za takové užívání byla stanovena v souladu s právními předpisy, pak byl dle žalobce upozaděn před zájmem dvou právnických osob. Pokud byl výsledek jejich analýzy v souladu s právními předpisy, nebyl dle žalobce žádný důvod jej tajit.
19. Žalobce rovněž poukázal na to, že žalovaný ve vyjádření uvedl, že šlo o právní analýzu, kdy tento typ díla lze podřadit pod ochranu autorského práva jen výjimečně, pokud vykazuje dominantní rysy autorství.

V.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

20. OZNŘ 1 navrhla zamítnutí žaloby a uvedla, že se plně ztotožňuje s právními závěry obsaženými v napadeném a prvoinstančním rozhodnutí. Úvahy a analýzy obsažené ve stanovisku, o něž žalobce zažádal, představují jedinečný osobitý projev autorů a jako takové jsou individualizovaným výsledkem osobní tvůrčí činnosti autorů. Jedinečnost stanoviska spočívá v jeho celkovém systematickém uspořádání, ve sledu myšlenek a dedukcí autorů a v jejich konkrétních postojích a závěrech. OZNŘ 1 a povinný subjekt nesjednaly licenci k užití Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stanoviska jako autorského díla, pročez je nutno aplikovat pravidlo obsažené v § 2634 zákona č. 89/2012 Sb. (dále jen „*občanský zákoník*“) a v § 61 odst. 1 autorského zákona. Ze smlouvy uzavřené mezi OZNŘ 1 a povinným subjektem nevyplyvá oprávnění povinného subjektu šířit předmětné stanovisko, když smí využít předmětné stanovisko jen pro svou vnitřní potřebu. Dále OZNŘ 1 poukázala na ust. § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona, z něhož plyne obligatorní povinnost neposkytnout informaci v případech, kdy by poskytnutí informace vedlo k porušení ochrany práv třetích osob k předmětu autorského práva. Poskytnutí předmětného stanoviska k žádosti o informace by mělo negativní ekonomické dopady do sféry OZNŘ 1.

21. Grant Thornton Advisory, s.r.o., IČ 08358991, sídlem Pujmanové 1753/10a, 140 00 Praha (dále jen „OZNŘ 2“), ve svém vyjádření došlém soudu dne 11. 3. 2021 oznámila, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. K tomuto soud uvádí, že výzva soudu k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení, odeslaná dne 8. 2. 2021 se lhůtou k vyjádření v délce jednoho měsíce, byla dle doručky na č. l. 36 soudního spisu doručena společnosti Grant Thornton Czech Republic, a.s., IČ 26513960, sídlem Pujmanové 1753/10a, 140 00 Praha. Vzhledem k tomu, že předmětná výzva tak nebyla doručena do datové schránky OZNŘ 2, nýbrž společnosti odlišné, nemohla této marně uplynout lhůta pro uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení a předložení svého stanoviska soudu. Proto soud vyjádření OZNŘ 2 došlé soudu dne 11. 3. 2021 považoval za řádné a včasné oznámení o uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení bez výzvy soudu a s OZNŘ 2 jednal jako s osobou zúčastněnou na řízení a nerozhodoval samostatně o prominutí zmeškání lhůty k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení, jež OZNŘ 2 ve svém vyjádření navrhla.
22. OZNŘ 2 navrhla zamítnutí žaloby a uvedla, že se plně ztotožňuje se závěry prezentovanými v prvoinstančním a napadeném rozhodnutí. Stanovisko, zpracované OZNŘ 2, je autorským dílem svých zpracovatelů, neboť obsahuje unikátní myšlenky, úvahy, znalosti a profesní zkušenosti svých autorů systematicky zpracované do podoby odborné analýzy, pročez se na jeho poskytnutí vztahuje výjimka dle ust. § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona. Majetkovými právy ke Stanovisku disponuje OZNŘ 2 jako bývalý zaměstnavatel konkrétních autorů – fyzických osob. OZNŘ 2 s povinným subjektem nesjedнала samostatně licenční ujednání, které by umožnilo poskytovat Stanovisko třetím osobám. Z tohoto důvodu je na věc třeba aplikovat § 2634 občanského zákoníku a § 61 odst. 1 autorského zákona, tedy je možné Stanovisko užít pouze pro účely vyplývající ze smlouvy, tj. pro vlastní potřebu povinného subjektu. Poskytnutí Stanoviska žalobci na základě jeho žádosti by vedlo k porušení majetkových práv OZNŘ 2. OZNŘ 2 si je vědoma, že v dané věci nastává konflikt dvou ústavně garantovaných práv, a sice práva na informace dle čl. 17 odst. 4 LZPS a práva k výsledkům duševní tvůrčí činnosti dle čl. 34 LZPS ve spojení s právem na ochranu vlastnictví dle čl. 11 LZPS. Ochrana autorských práv převažuje však nad právem na informace. Výkladem zastávaným žalobcem pak dle OZNŘ 2 dochází k vyprázdňení ust. § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona a k odmítnutí ochrany práv autorských.

VI.

Vyjádření žalobce k vyjádření osob zúčastněných na řízení

23. Žalobce poukázal na to, že OZNŘ 2 neprokázala tvrzení, že Stanovisko je autorským dílem, k němuž vykonává svá práva a jehož užití je podle smlouvy dle § 2633 občanského zákoníku zakázáno. Stanovisko jistě bylo předloženo při konzultacích s Ministerstvem financí a Státním fondem životního prostředí ohledně dodatku č. 43 provozní smlouvy mezi provozovatelem veřejného vodovodu a povinným subjektem. Klíčovým pojmem pro existenci autorského díla je „jedinečnost“ podle § 2 odst. 1 autorského zákona, která je z povahy věci logicky v rozporu se účelem téměř každé právní analýzy, rozboru či posudku - cílem analýzy je totiž obecná platnost, pravý opak jedinečnosti. Jedinečnost nemůže být obsažena v samotném věcném obsahu právního rozboru, protože věcný obsah musí co nejpřesněji vystihnout skutečnosti, které jsou formulovány v právním řádu již před tímto rozbohem. Za „jedinečnost“ nelze považovat ani styl, sloh či jazykové prostředky, kterými byl právní rozbor pojednán.
24. Žalobce navrhl, aby soud vyžádal a jako důkaz provedl: licenční smlouvu ke Stanovisku mezi Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

OZNŘ 2 a povinným subjektem, smlouvu o zaměstnaneckém autorském právu ke Stanovisku mezi OZNŘ 2 a OZNŘ 2 a tvůrcem autorského díla, informaci od Ministerstva financí a Státního fondu životního prostředí o tom, zda bylo Stanovisko předloženo při výše popsanych konzultacích a smlouvu o poskytování právních služeb mezi OZNŘ 1 a povinným subjektem ohledně vytvoření Stanoviska.

VII.

Posouzení věci soudem

25. Soud o žalobě rozhodoval ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť s tím oba účastníci řízení výslovně souhlasili (žalobce v podání ze dne 24. 9. 2020 a žalovaný ve vyjádření k žalobě).
26. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VIII.

Rozhodnutí soudu

27. Soud po posouzení žaloby dospěl k závěru, že žaloba žalobce je důvodná.
28. Z obsahu správního spisu zjistil soud tyto skutečnosti podstatné pro své rozhodnutí.
29. Jak již bylo výše uvedeno, dne 5. 2. 2020 podal žalobce povinnému subjektu žádost o poskytnutí určitých informací dle informačního zákona. Dne 7. 2. 2020 vyžádal povinný subjekt vyjádření k poskytnutí požadovaných informací od OZNŘ 2. Dne 12. února 2020 bylo povinnému subjektu doručeno sdělení OZNŘ 2, že Stanovisko i Příloha č. 8 jsou autorským dílem OZNŘ 2 a že nesouhlasí s jejich poskytnutím žalobci.
30. Dne 19. 2. 2020 vydal povinný subjekt rozhodnutí, kterým odmítl žádost žalobce v části bodu a) žádosti (Stanovisko) a v rozsahu Přílohy č. 8 v části bodu b) žádosti žalobce. K odvolání žalobce proti odmítavým výrokům uvedeného rozhodnutí bylo původní rozhodnutí rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 3. 2020 zrušeno a věc byla vrácena povinnému subjektu k dalšímu řízení.
31. K žádosti povinného subjektu ze dne 2. 4. 2020 OZNŘ 1 sdělila k dokumentu Posouzení financování investic statutárním městem Plzní do vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu z hlediska veřejné podpory (dále jen „*Posouzení*“), které bylo přílohou Stanoviska, že Posouzení je autorským dílem OZNŘ 1 a že nesouhlasí s jeho poskytnutím žalobci.
32. Dne 14. 4. 2020 vydal povinný subjekt v řadě druhé rozhodnutí, kterým opětovně částečně odmítl žádost žalobce v rozsahu bodu a) žádosti (Stanovisko) a ve vztahu k bodu b) žádosti v rozsahu části Přílohy č. 8 sestávající z textu vyňatého ze rozboru OZNŘ 1. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 5. 2020 zrušeno a věc byla opětovně vrácena povinnému subjektu k dalšímu řízení.
33. K žádosti povinného subjektu dne 1. 6. 2020 OZNŘ 1 sdělila, že Posouzení zpracovala OZNŘ 1 a autory autorského díla spočívajícího v Posouzení jsou dva identifikovaní advokáti. K žádosti povinného subjektu dne 4. 6. 2020 OZNŘ 2 sdělila, že Stanovisko zpracovala OZNŘ 2 a autory autorského díla spočívajícího ve Stanovisku jsou dva identifikovaní bývalí zaměstnanci OZNŘ 2.
34. Dne 4. 6. 2020 vydal povinný subjekt prvoinstanční rozhodnutí, kterým žádost žalobce opětovně odmítl v rozsahu bodu a) žádosti (Stanovisko) a části bodu b) žádosti (text vyňatý z rozboru OZNŘ 1 z Přílohy č. 8) opětovně s poukazem na ochranu autorského práva k vyžadovaným informacím. Odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.
35. Soud považuje za vhodné vyjádřit se nejprve k argumentaci žalovaného v odst. III vyjádření k žalobě, že žalobce výslovně nežádal o přílohy Důvodové zprávy, tudíž povinnému subjektu nevznikla povinnost žalobci přílohy poskytnout a nadbytečným odmítnutím nevyžádané

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

informace nemohla být zkrácena práva žalobce.

36. Této argumentaci soud nepřisvědčil. Povinný subjekt odmítl poskytnout žalobci dvě informace – jednak Stanovisko a jednak část Přílohy č. 8. V případě Stanoviska žalobce explicitně o něj v žádosti pod bodem a) žádal, argumentace žalovaného je tedy nepřipadná. Pokud jde o část Přílohy č. 8, je pravdou, že o Přílohu č. 8 Důvodové právy žalobce ve svém podání ze dne 5. 2. 2020 nežádal a v jeho bodě b) žádal jen o Důvodovou zprávu, aniž specifikoval, že požaduje i její přílohy. Ale to z následujících důvodů neznamená, zdůrazňuje se, vzhledem ke konkrétním okolnostem tohoto případu, že by to odůvodňovalo odmítnutí poskytnutí Přílohy č. 8 žalobci.
37. V posuzovaném případě žalobce požádal v bodě b) žádosti o Důvodovou zprávu a neuvedl ve své žádosti, že chce i její přílohy zahrnující Přílohu č. 8. Na to reagoval povinný subjekt tak, že žalobci Důvodovou zprávu poskytl, ale výslovným výrokem prvního meritorního rozhodnutí z 19. 2. 2020 odmítl žádost žalobce o některé její přílohy. S tím nebyl žalobce spokojen a toto první rozhodnutí napadl odvoláním. Žalovaný proto první meritorní rozhodnutí zrušil. Následně vydal povinný subjekt druhé meritorní rozhodnutí, jímž opět žalobci výslovně odmítl poskytnout část Přílohy č. 8. Žalobce znovu podal odvolání. Žalovaný opět rozhodnutí povinného subjektu zrušil. V pořadí třetím meritorním rozhodnutím povinný subjekt znovu rozhodl tak, že předmětnou část Přílohy č. 8 Důvodové zprávy žalobci odmítl poskytnout, žalobce to napadl odvoláním a žalovaný o něm rozhodl napadeným rozhodnutím. Soud zde takto průběh správního řízení popsal, aby bylo zřejmé, že ač o Přílohu č. 8 Důvodové zprávy žalobce výslovně nepožádal, třikrát povinný subjekt meritorně rozhodl, že mu ji v úplném rozsahu odmítá poskytnout a žalovaný ve třech rozhodnutích nikdy nepoukázal na to, že o přílohu žalobce nežádal, tudíž není na místě její poskytnutí odmítat. V takové situaci, kdy žalobce sice o přílohu výslovně nežádal, ale správní orgány obou stupňů v celkem šesti meritorních rozhodnutích s žalobcem jednaly tak, že příloha je předmětem řízení, a sofisticky řešily, zda a proč ji žalobci poskytnout nebo ne, opravdu podle soudu není na místě argumentovat tím, že na počátku řízení stála žádost, v níž o přílohu nebylo žádáno výslovně. Pokud by povinný subjekt přílohu nevydal, nerozhodl by o tom a následně by argumentoval, že o ni žádáno nebylo, nebylo by mu co vytknout. Ale pokud přílohu správní orgány obou stupňů konsistentně za součást vyžadovaných informací evidentně považovaly a její vydání explicitně ve třech meritorních rozhodnutích odmítly, bylo by v rozporu s legitimním očekáváním žalobce a s principy dobré správy následně se dožadovat toho, že žadatel vlastně o přílohy nežádal. Sám povinný subjekt vnesl do řízení otázku přílohy, řešil ji opakovaně ve svých rozhodnutích, proto se po skončení řízení nemůže dovolávat toho, že o předmět řízení nešlo, když žadatel mohl nabýt (a zjevně nabyt) oprávněného dojmu, že o přílohu v řízení jde.
38. Nesprávnost argumentace žalovaného se obnažuje v tom, jak měl podle žalovaného žalobce postupovat: Podle žalovaného Příloha č. 8, ač o ní on i povinný subjekt ve svých rozhodnutích výslovně rozhodovali, nebyla předmětem řízení, protože o ni žalobce výslovně nepožádal. Důsledkem toho východiska by bylo, že žalobce podle žalovaného měl o poskytnutí přílohy, pokud o ni stál, požádat novou žádostí. Takovou novou žádost by měl žalobce podat v situaci, kdy již spor o přílohu evidentně nastal a řešil ho povinný subjekt i žalovaný v mnoha kolech. Jinými slovy, žalovaný po žalobci nyní chce, aby nepřehlížel k tomu, žalovaný sám o příloze rozhoduje a řeší, zda ji vydat či nevydat, a aby žalobce sám rozpoznal, že o přílohu vlastně v řízení nejde, a že chce-li ji, musí podat další žádost. Takový přístup soud nemůže aprobovat.
39. Pokud jde o žalovaného odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 4 As 45/2010-88, nešlo o odkaz případný z důvodu skutkové odlišnosti řešeného případu. Zde totiž šlo o případ, kdy žadatel požádal o informaci, aniž se zmínil o přílohách. Takové informace se mu dostalo, ale žalobce podal správní žalobu ohledně příloh této informace. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že zjistil-li v popsané situaci žadatel z informace, že existují její přílohy, mohl o ně požádat další žádostí, přičemž povinný subjekt splnil svou zákonnou povinnost poskytnutím informace bez výslovně vyžádaných příloh. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl: „*Jako mnohem schůdnější, se Nejvyššímu správnímu soudu jeví postup, kdy pokud žadatel o informace na základě informací již poskytnutých zjistí, že ho zajímají další informace, o kterých*
- Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

předtím nevěděl a vědět třeba ani nemohl, požádá si novou žádostí o poskytnutí takovýchto informací, jejichž existence mu předtím nebyla známa.“ Toto právní posouzení bylo shledáno ústavně konformním i nálezem Ústavního soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. IV. ÚS 1684/11. V posuzované věci však na rozdíl od popsaného případu v celkem šesti rozhodnutích, vydaných povinným subjektem a žalovaným, správní orgány výslovně žalobci odmítly přílohu, byť nesporně nevyžádanou, poskytnout.

40. K jednotlivým žalobním námitkám uvádí soud následující.
41. Při posouzení důvodnosti žaloby vyšel soud z následující právní úpravy.
42. Ust. § 2 odst. 1 informačního zákona stanoví, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.
43. Ust. § 3 odst. 3 informačního zákona stanoví, že informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.
44. Ust. § 4 odst. 1 informačního zákona stanoví, že povinné subjekty poskytují informace na základě žádosti nebo zveřejněním.
45. Ust. § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona stanoví, že povinný subjekt informaci neposkytne, pokud by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským.
46. Ust. § 2 odst. 1 autorského zákona stanoví, že předmětem práva autorského je dílo literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam. Dílem je zejména dílo slovesné vyjádřené řečí nebo písmem, dílo hudební, dílo dramatické a dílo hudebně dramatické, dílo choreografické a dílo pantomimické, dílo fotografické a dílo vyjádřené postupem podobným fotografii, dílo audiovizuální, jako je dílo kinematografické, dílo výtvarné, jako je dílo malířské, grafické a sochařské, dílo architektonické včetně díla urbanistického, dílo užitého umění a dílo kartografické.
47. Ust. § 34 písm. a) autorského zákona stanoví, že do práva autorského nezasahuje ten, kdo užije v odůvodněné míře dílo na základě zákona pro účely veřejné bezpečnosti, pro soudní nebo správní řízení nebo k jinému úřednímu účelu nebo pro parlamentní jednání a pořízení zápisu o něm.
48. Ust. § 61 odst. 1 autorského zákona stanoví, že je-li dílo autorem vytvořené na základě smlouvy o dílo (dílo vytvořené na objednávku), platí, že autor poskytl licenci k účelu vyplývajícímu ze smlouvy, není-li sjednáno jinak. K užití díla nad rámec takového účelu je objednatel oprávněn pouze na základě licenční smlouvy, nevyplyvá-li z tohoto zákona jinak.
49. Podle čl. 17 LZPS je zaručeno právo na informace, přičemž státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.
50. Čl. 34 odst. 1 LZPS pak garantuje zákonnou ochranu práv k výsledkům duševní tvůrčí činnosti.
51. Za klíčovou žalobní námitku soud považuje námitku, že nebyly naplněny podmínky pro neposkytnutí Stanoviska a úplného znění Přílohy č. 8 podle § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona.
52. Východiskem úvah soudu při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k této žalobní námitce byly právní závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 21. března 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16. V tomto nálezu Ústavní soud jasně vyložil, jak mají povinné subjekty postupovat při poskytování informací, potenciálně kolidujících s chráněným autorským právem. Pravidlem musí být, že k žádostem o informace je přistupovat individuálně a je třeba poskytnout zásadně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

veškeré požadované informace, ledaže jde o výjimku z pravidla a jsou dány závažné důvody pro ochranu autorského práva, které převáží nad právem na informace. V první řadě musí povinný subjekt zjistit, zda autorské právo s vydáním informace koliduje, kdy uvedl jako příklad „*výsledky náročných a nákladných tvůrčích procesů, např. rozsáhlých analýz, tematických studií či architektonických projektů*“. V této fázi je nutno zohlednit objektivní vlastnosti požadovaných informací, nakolik by jejich zpřístupnění znamenalo skutečné (materiální) porušení autorských práv a zvážit povahu práva na informace a míru jeho omezení v kontextu individuálních zájmů žadatele i obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci. „*Ze strany správních orgánů postačí elementární a bezformální úvaha, splňující pouze požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti; správní soudy jsou k tomu vybaveny podstatně lépe, mj. běžně pracují s testem proporcionality. Na správních soudech lze požadovat, aby vymezily obecná vodítka - typové charakteristiky případů, v nichž mají správní orgány informace poskytnout nebo naopak upřednostnit ochranu autorských práv.*“ Ústavní soud výslovně uvedl, že popsání postup odpovídá i požadavkům § 34 písm. a) autorského zákona, a poukázal na to, že „[...] ustanovení § 61 odst. 1 autorského zákona vychází u díla vytvořeného na objednávku z premisy, že byla poskytnuta licence k užití díla v souladu s účelem vyplývajícím ze smlouvy. Pod takový účel bude v případě díla vytvořeného na objednávku povinného subjektu zpravidla třeba řadit také užití v rámci plnění povinností podle zákona o svobodném přístupu k informacím; pouze v odůvodněných případech lze do smlouvy zahrnout odlišné ujednání, které bude předjímat výlukou z takového zpřístupnění.“ Pokud jde o informaci spočívající v právní analýze, uvedl Ústavní soud, že by mohlo jít o autorské dílo, jestliže by představovalo detailní, vyčerpávající rozbor právní úpravy i relevantní judikatury s obsáhlými a jedinečnými úvahami autora, kdy naopak o autorské dílo nejde v případě stručného shrnutí použitelných ustanovení zákona s několika prostými úvahami k aplikaci na určitou typovou situaci. Současně zdůraznil, že právní analýzy a stanoviska advokátů pojmově vytvářejí nikoli pro vnitřní potřebu, ale pro jejich další užití při realizaci práv a povinností objednatele. V uvedeném nálezu Ústavní soud shrnul, že se správní soudy musí zabývat v těchto věcech povahou požadované informace, nakolik předmětná analýza vůbec může být kvalifikovaným předmětem autorského práva, pokud ano, nakolik by její zpřístupnění znamenalo skutečné, materiální porušení autorských práv, dále musí vyhodnotit povahu zásahu do práva na informace spojenou s odmítnutím žádosti v kontextu individuálních zájmů stěžovatelky i obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci, resp. provést test proporcionality, tzn. zda jsou dány natolik závažné důvody pro ochranu autorského práva, aby byl případ posouzen jako výjimka z pravidla, že je třeba poskytnout veškeré požadované informace.

53. Veden těmito jasně vymezenými východisky se soud seznámil s oběma odmítnutými informacemi a dospěl k těmto závěrům.
54. U odmítnuté části Přílohy č. 8 je situace jednoznačná. Soud se v první řadě tak, jak uvedl Ústavní soud, zabýval charakterem požadované a odmítnuté informace. Jde o dva stručné odstavce věcného textu zabývajícího se minulou právní úpravou. Tento text není autorským dílem podle § 2 odst. 1 autorského zákona, protože nejde evidentně o jedinečný výsledek tvůrčí činnosti autora. Dva předmětné odstavce přesně odpovídají nálezu Ústavního soudu, kde uvedl, že o autorské dílo nejde v případě stručného shrnutí použitelných ustanovení zákona s několika prostými úvahami k aplikaci na určitou typovou situaci. Zde bez dalšího soud uzavírá, že jelikož nejde o autorské dílo, nebyly správní orgány oprávněny odmítnout poskytnout žalobci část rozboru OZNŘ 1 z Přílohy č. 8 s odkazem na § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona, neboť z povahy těchto dvou odmítnutých odstavců vyplývá, že jejich poskytnutím žalobci nemohla být nijak porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským.
55. K odmítnutému Stanovisku uvádí soud následující. Přílohu Stanoviska tvoří Posouzení. Stanovisko zpracovala OZNŘ 2 a Posouzení zpracovala OZNŘ 1 a OZNŘ 2. Je nutno předeslat, že předmětem řízení je Stanovisko včetně jeho přílohy sestávající z Posouzení, opět z důvodu (viz shora), že samy správní orgány mj. i tuto přílohu svými rozhodnutími žalobci odmítly poskytnout s odkazem na autorské právo OZNŘ 2 (Stanovisko) a autorské právo OZNŘ 1 a OZNŘ 2 (Posouzení). Soud se seznámil s obsahem Stanoviska a zjistil, že OZNŘ 2 v něm na str. 3 uvedla, že povinný subjekt vyžádal u OZNŘ 2 toto odborné Stanovisko k variantnímu návrhu Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

cen vodného, stočného a nájemného v roce 2020 a že Stanovisko bude sloužit povinnému subjektu jako podklad pro další postup, resp. pro stanovení těchto cen. Patnáctistránkový dokument sestává ze soupisu podkladů, citací obecně závazných právních předpisů (cenový výměr), veřejně dostupných dokumentů povinného subjektu (plán financování obnovy, dotační program), z nich vyplývajících či povinným subjektem sdělených výchozích věcných údajů, několika jednoduchých výpočtů zahrnutých do dvou menších tabulek a prostých úvah včetně shrnutí. Stanovisko sumarizuje několik ustanovení nepatrného množství právních předpisů, deklaruje majetkovou bilanci povinného subjektu a jednoduchou početní operaci dochází ke stanovení maximální možné výše nájemného. Součástí Stanoviska je i Příloha č. 8.

56. Soud Stanovisko zpracované OZNŘ 2 posoudil jako odbornou analýzu a zabýval se tím, zda jde o dílo chráněné autorským zákonem. Podle soudu o autorské dílo nejde. Jde o výsledek činnosti osob nadaných specifickou odborností, kdy zpracovatelé vycházejí z určitých věcných údajů a aplikují je v zásadě na obecně závazné či dostupné předpisy nebo hypotézy. Kvalita výsledku jejich činnosti (Stanoviska) je nepochybně důsledkem jejich zkušeností, schopností a odbornosti, nicméně nešlo o žádné náročné tvůrčí ani jedinečné činnosti, ani rozsáhlou analýzu. Jelikož šlo o aplikaci jednoduchých vstupních údajů a jednoduché výpočty a o aplikaci jednoduchého práva na nijak nekomplikovaný skutkový stav, Stanovisko není podle soudu vědeckým dílem, tudíž autorským dílem podle § 2 odst. 1 autorského zákona, protože nejde o jedinečný výsledek tvůrčí činnosti autora z důvodu absence jedinečnosti a tvůrčího elementu. Podle soudu je obecně smyslem analýzy širší platnost, vlastně opak jedinečnosti. Účelem je sumarizace vstupních údajů a jejich zpracování podle závazně stanovených pravidel – jde v podstatě o to, najít řešení, které by měl najít jakýkoli jiný odborník, a jehož správnost by měla být přezkoumatelná. Za jedinečnost nelze mít logické zpracování matérie, která objektivně před započítím činnosti již existovala v podobě vstupních údajů, a obecně závazných předpisů. Proto je objevnost ve smyslu jedinečnosti Stanoviska v podstatě vyloučena. Právní posouzení soudu je v souladu s citovanými východisky Ústavního soudu, který výslovně uvedl, že právní analýza může být autorským dílem, pokud by šlo o detailní, vyčerpávající rozbor právní úpravy i relevantní judikatury s obsáhlými a jedinečnými úvahami autora – takové charakteristiky Stanovisko nemá, protože problematiku nezpracovává komplexně, novátorsky, nejde o žádné shrnutí a vyhodnocení dostupné judikatury či správní praxe ani jedinečné autorské úvahy. Specifikace zákonných ustanovení a jednoduché právní či matematické úvahy zakládající jejich aplikaci na opět nijak nekomplikovaný skutkový stav nejsou autorským dílem. S odkazem na citovaný nález ještě zdejší soud zdůrazňuje, že Stanovisko bylo povinnému subjektu nepochybně zpracovateli poskytnuto za účelem užití při realizaci práv a povinností povinného subjektu jakožto objednatele. Soud uzavírá, že Stanovisko nevykazuje znaky autorského díla, a proto správní orgány nebyly oprávněny žalobci odmítnout poskytnout Stanovisko s odkazem na § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona.
57. Dále se soud zabýval případnou autorskoprávní ochranou Posouzení, jehož zpracovateli jsou OZNŘ 1 a OZNŘ 2 a které bylo vypracováno více než jeden rok před Stanoviskem. Jde o desetistránkový dokument zabývající se investicemi povinného subjektu z hlediska veřejné podpory. Podle jeho textu (str. 2) byly OZNŘ 1 a OZNŘ 2 požádány povinným subjektem o zpracování Posouzení. Na str. 2 je též uvedeno, že zpracovatelé Posouzení vycházeli z obecně závazných právních předpisů, veřejně dostupných informací a dokumentů předložených povinným subjektem. Na témže místě Posouzení se zdůrazňuje, že Posouzení není komplexním právním stanoviskem investic povinného subjektu. Posouzení obsahuje výčet poměrně kusé relevantní právní úpravy (SFEU a jedno sdělení Evropské komise a navazující metodiky), její výklad a aplikaci na vodohospodářskou infrastrukturu povinného subjektu. Vyústěním Posouzení je závěr, že investice povinného subjektu by neměly představovat veřejnou podporu.
58. Posouzení není podle soudu chráněno autorským právem OZNŘ 1 a OZNŘ 2. Nesporně jde o právní analýzu zpracovanou právníky se specifickou odborností. Avšak obsahově jde o sumarizaci poměrně neobsáhlé právní úpravy a její aplikaci na absolutně nekomplikované skutkové poměry povinného subjektu. Šlo o aplikaci údajů sdělených povinným subjektem na obecně závaznou právní úpravu, tedy typický právní rozbor. Nešlo o náročné tvůrčí ani jedinečné činnosti, ani rozsáhlou analýzu. Stanovisko není vědeckým dílem, není autorským dílem podle § 2 Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odst. 1 autorského zákona, kdy nejde o jedinečný výsledek tvůrčí činnosti autora z důvodu absence jedinečnosti a tvůrčího elementu. Lze odkázat na odůvodnění rozsudku ve vztahu ke Stanovisku. Ve shodě s citovanými východisky Ústavního soudu soud uvádí, že nešlo o podrobný ani vyčerpávající rozbor právní úpravy i relevantní judikatury s obsáhlými a jedinečnými úvahami autora – takové charakteristiky Posouzení nemá, protože problematiku nezpracovává komplexně, novátorsky, nejde o žádné shrnutí a vyhodnocení dostupné judikatury či správní praxe ani jedinečné autorské úvahy. Navíc je z obsahu Posouzení zřejmé, že bylo povinnému subjektu nepochybně zpracovateli poskytnuto za účelem užití při realizaci práv a povinností povinného subjektu jakožto jeho objednatele.

59. Soud shrnuje, že obě napadeným rozhodnutím odmítnuté informace posoudil jako informace, které nejsou předmětem ochrany autorského práva. I kdyby však v případě odmítnutých informací o autorské dílo šlo, i tak by nebyl povinný subjekt oprávněn žalobci jejich poskytnutí odmítnout: Struktura a forma odmítnutých informací se nijak zvlášť neliší od obdobných analýz, proto OZNŘ 1 a OZNŘ 2 nemůže jejich zpřístupnění žalobci způsobit skutečnou materiální újmu. Pokud jde o věcné údaje, ty převzali zpracovatelé od povinného subjektu, tudíž jejich zveřejnění je nemůže poškodit, stejně jako citace veřejně dostupných informací. Úvahy zahrnuté do odmítnutých informací nevykazují takovou míru novátorství a originality, že by mohlo jejich zpřístupnění žalobci jejich zpracovatele významně poškodit. To znamená, že na jedné straně jde o právo zpracovatelů k (případnému) výsledku své duševní tvůrčí činnosti, do něhož může být zasaženo tím, že by zpřístupnění vedlo (v nejhorším případě) k tomu, že by se konkurenti zpracovatelů se strukturou a formou a způsobem zpracování zadaného problému seznámili. Na druhé straně jde o právo žalobce na informace o činnosti povinného subjektu, který hospodaří s veřejnými prostředky a v konkrétním případě rozhoduje o výši vodného, stočného a nájemného s tím souvisejícího, které se týká všech konzumentů této elementární veřejné služby. V daném případě bylo Stanovisko a rozbor v Příloze č. 8 jedním z podkladů, na jehož základě povinný subjekt věcně rozhodl (šlo o přílohy Důvodové zprávy). Budou-li informace žalobci odepřeny, nebude moci zjistit, z jakých informací povinný subjekt při svém rozhodnutí vycházel. Soud má za to, že individuální zájmy žadatele jako konzumenta předmětné veřejné služby (vodné, stočné) vzhledem k jeho sídlu s přihlédnutím k obecnému zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci převažují nad případným zájmem zpracovatelů odmítnutých informací na to, aby jejich způsob vypracování obdobných analýz nebyl zpřístupněn. Soud shrnuje, že by neshledal natolik závažné důvody pro ochranu autorského práva, pokud by odmítnuté informace byly autorským dílem, aby byl případ posouzen jako výjimka z pravidla, že je třeba poskytnout veškeré požadované informace. Odmítnuté informace byly jedním z podkladů rozhodnutí o vodném a stočném na území města Plzně na základě výše nájemného, proto je poskytnutí těchto informací odůvodněno silným veřejným zájmem na znalosti podkladů pro stanovení úhrad, které dopadají na všechny uživatele vodovodní a kanalizační sítě na území města Plzně (nejméně mnoho desítek tisíc osob).
60. Posouzení povinného subjektu v prvoinstančním rozhodnutí proto nebylo správné: Soud nezpochybňuje povinným subjektem zdůrazňované jedinečné znalosti a zkušenosti obou osob zúčastněných na řízení, ani jejich know-how a praxi. Tyto však nebyly pro hodnocení povahy Stanoviska rozhodující – relevantním byl výsledek jejich činnosti, který podle soudu, jak je výše zdůvodněno, parametry autorského díla nenaplnil. A i kdyby autorským dílem byl, v kontextu konkurujícího práva na informace a konkrétních okolností tohoto případu by zájem na poskytnutí informace převážil. Soud nesouhlasí s povinným subjektem, že je vyloučeno, aby vedle sebe existovala díla totožná odmítnutým informacím, kdy nevidí jako nepravděpodobné, že by jiní zpracovatelé stejné zadání povinného subjektu zpracovali nejméně obdobně. Soud se tak neztotožnil se závěrem povinného subjektu prezentovaným v prvoinstančním rozhodnutí o jedinečnosti odmítnuté informace a o jejích dalších kvalitativních náležitostech (rozbor odborné literatury, judikatury či rozhodovací činnosti jednotlivých úřadů – v odmítnutých informacích není jediný odkaz na právě uvedené). V tomto směru soud tedy též nesouhlasí s povinným subjektem, že by hrozící ztráta zakázek osob zúčastněných na řízení a dezinterpretace jejich úvah zasluhovala větší ochranu než právo žadatele na informace s odůvodněním, že odmítnutá Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

informace nebyla stěžejním důvodem pro rozhodnutí o vodném a stočném. I v případě, že by o stěžejní důvod nešlo, má žalobce právo na informace a nemá být odkázán na hodnocení povinného subjektu o tom, jak se ta která informace na výsledném rozhodnutí podílela. Navíc, šlo-li o marginální důvod rozhodování povinného subjektu, zpochybňuje to hodnocení povinného subjektu o jedinečnosti a tvůrčím charakteru tohoto důvodu, tj. odmítnutých informací. Pokud povinný subjekt v prvoinstančním rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. prosince 2014, č.j. 3 As 55/2014-33, má ho soud za překonaný výše citovaným nálezem Ústavního soudu. Napadené rozhodnutí pak žádné další významné argumenty na podporu odmítnutí informací nepřineslo.

61. Argumentoval-li žalovaný ve vyjádření k žalobě tím, že by se povinný subjekt nedovoleným zpřístupněním mohl stát nedůvěryhodným smluvním partnerem, pominul, že povinný subjekt se této tvrzené hrozbě může snadno vyhnout svým jednáním tím, že ve smlouvách se svými dodavateli může ujednat své právo užít výsledky jejich činnosti k plnění informační povinnosti v případech, kdy by tato povinnost s autorskými právy dodavatelů kolidovala. Povinný subjekt by si měl totiž být při svém jednání vždy vědom, že o plnění informační povinnosti může být kdykoli požádán a tomu své jednání přizpůsobit. Jinými slovy, rozsah své zákonné informační povinnosti povinný subjekt ovlivnit nemůže, ale své smluvní vztahy a postupy ano. Stejně tak osoby vstupující do smluvních vztahů s povinným subjektem musí uvážit, že případné výsledky jejich činnosti mohou být v souladu s právní úpravou poskytnuta žadatelům v režimu informačního zákona.
62. Uváděl-li žalobce v replice, že žalovaný měl prověřovat licenční smlouvu povinného subjektu k odmítnutému rozboru OZNŘ 1 z Přílohy č. 8, pak šlo o námitku opožděnou podle § 71 odst. 1 písm. d), odst. 2 ve spojení s § 75 odst. 2 a § 72 s. ř. s., k níž soud nepřihlížel.
63. Pokud jde o argumentaci OZNŘ 1, soud se neztotožnil s tím, že by dva odstavce textu z Přílohy č. 8 a Posouzení, jež tato osoba zúčastněná na řízení zpracovala, byly autorským dílem. Odkazovala-li OZNŘ 1 na celkové systematické uspořádání, sled myšlenek a dedukce autorů a jejich konkrétní postoje a závěry, soud v souhrnu těchto kvalit posuzovaných textů jedinečnost vyžadovanou pro autorské dílo, jak je výše uvedeno, nenalezl. Ve vztahu k argumentaci OZNŘ 2 soud uvádí, že, jak výše uvedl, neshledal ve Stanovisku touto osobou zúčastněnou na řízení tvrzené unikátní myšlenky a úvahy.
64. Soud neprováděl důkazy navržené žalobcem k tomuto žalobnímu bodu spočívající ve výsledku oprávněné úřední osoby za povinný subjekt a žalovaného k vadnému právnímu posouzení správních orgánů, neboť z nich nemohly být zjištěny žádné skutečnosti významné pro přezkum napadeného rozhodnutí, kdy při přezkumu správních rozhodnutí vychází soud z jejich obsahu a obsahu správního spisu. Správní soud samostatně právně posuzuje, zda správní orgány případ správně právně posoudily, kdy relevantní je obsah správních rozhodnutí, nikoli právní názory jednotlivých úředních osob, jež by měl soud podle žalobce jejich výsledkem zjišťovat.
65. Soud neprovedl z důvodu nadbytečnosti ani ostatní žalobcem navržené důkazy (autorskoprávní smlouvy a informace od Ministerstva financí a Státního fondu životního prostředí o tom, zda bylo Stanovisko předloženo při konzultacích). Jednak soud přezkoumával napadené rozhodnutí ve stavu, který byl ke dni jeho vydání podle § 75 odst. 1 s. ř. s., kdy žalobce se provedení těchto důkazů ve svém odvolání, o němž rozhodoval žalovaný napadeným rozhodnutím, nedomáhal. Dále skutečnost, zda a jaká smluvní ujednání mezi povinným subjektem a osobami zúčastněnými na řízení bránila poskytnutí odmítnutých informací, nebyla pro soud právně významná, stejně jako otázka, zda povinný subjekt odmítnuté informace použil při konzultacích s určitými státními orgány.
66. Soud tedy shledal důvodnou námitku žalobce, že nebyly dány důvody podle § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona spočívající v zásahu do chráněných autorských práv poskytnutím odmítnutých informací. Jelikož nebyly dány důvody pro odmítnutí informací, soud podle § 16 odst. 5 in fine informačního zákona zrušil výrokem I tohoto rozsudku prvoinstanční i napadené rozhodnutí a výrokem II povinnému subjektu nařídil, aby žalobci poskytl odmítnuté informace

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

spočívající jednak ve stanovisku k variantnímu návrhu kalkulace cen pro vodné a stočné pro rok 2020, tvořící přílohu č. 3 důvodové zprávy ve věci uzavření dodatku č. 43 ke smlouvě o nájmu, provozování a údržbě veřejného vodovodu a kanalizace ze dne 23. ledna 1996, v platném znění dle dodatků, uzavřené mezi Statutárním městem Plzeň a společností VODÁRNA PLZEŇ, a.s., ve věci stanovení výše vodného a stočného a výše nájemného z nájmu vodohospodářské infrastruktury pro rok 2020, a dále v úplném znění stanoviska k nutnosti konzultování dodatku č. 43 na MF ČR a SFŽP ČR, tvořící přílohu č. 8 uvedené důvodové zprávy.

67. Ve vztahu k druhému okruhu žalobních námitek, že povinný subjekt úmyslně nesjednal licenci umožňující poskytnutí odmítnutých informací, soud uvádí, že pohnutky povinného subjektu a jeho jednání při sjednávání smluv se svými dodavateli nebyly pro rozhodnutí soudu významné. Jelikož žalobcem namítaná skutečnost byla irelevantní, nemohla být žalobní námitka důvodná. Proto soud ani z důvodu nadbytečnosti neprováděl žalobcem navržené důkazy k tomuto žalobnímu bodu spočívající v posledních 10 smlouvách o dílo povinného subjektu.
68. Pokud jde o čtvrtý žalobní bod, vzhledem k výše uvedenému posouzení soudu, kdy soud přisvědčil druhé žalobní námitce, bylo nadbytečné zabývat se čtvrtým žalobním bodem, tj. zda žalovaný pominul námitku žalobce, že měl právo na poskytnutí odmítnutých informací podle § 34 písm. a) ve spojení s § 61 odst. 1 autorského zákona. Zda žalovaný námitku pominul nebo nepominul, nemůže rozhodnutí vzhledem k důvodnosti druhé žalobní námítce ovlivnit. Navíc, žalovaný se této otázce věnoval v prvním odstavci na str. 4 napadeného rozhodnutí a třetím odstavci na str. 5 napadeného rozhodnutí. Soud proto z důvodu nadbytečnosti neprováděl ani důkazy k tomu navržené žalobcem spočívající ve výsledku oprávněné úřední osoby ve vztahu k její možné podjatosti (nelze přehlédnout, že podjatost žalobce ve správním řízení neuplatnil a v žalobě neuvedl ani, u které osoby ji shledává, ani v čem by měla spočívat).
69. K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že z obsahu správního spisu nevyplynulo východisko žalobce, že žalovaný v rámci své úřední činnosti zajistil v odvolacím řízení jakékoli podklady. Pokud žalobce zmiňuje v žalobě konkrétně smlouvu o dílo mezi OZNR 1 a povinným subjektem, pak takovou písemnou smlouvu soud ve spise nenalezl. Pokud jde o vyjádření OZNR 1 a OZNR 2 k odmítnutým informacím a jejich autorství, pak tato zajistil povinný subjekt a nikoli žalovaný. Vycházel-li žalobce z poslední věty str. 5 napadeného rozhodnutí, pak tato nedává smysl, aniž by však způsobovala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Shrnuto, domáhal-li se žalobce se seznámení s podklady, které v odvolacím řízení zajistil žalovaný, soud nezjistil, že by žalovaný nějaké podklady zajistil. Z obsahu napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by o nějaké takové, do spisu nezaložené, podklady, žalovaný své rozhodnutí opřel.
70. Podle § 20 odst. 4 písm. a), b) informačního zákona se použijí při postupu podle tohoto zákona pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti a pro odvolací řízení ustanovení správního řádu.
71. Procedura poskytování informací podle informačního zákona je postavena na zásadě, že poskytnutí informací na žádost je faktický úkon povinného subjektu, zatímco neposkytnutí informací se děje formou správního rozhodnutí, proti kterému je přípustné odvolání (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62, publ. pod č. 3155/2015 Sb. NSS). Ust. § 20 odst. 4 písm. a) informačního zákona stanoví, že správní řád se užije při postupu dle informačního zákona pro *rozhodnutí* o odmítnutí žádosti. Ust. § 20 odst. 4 písm. b) informačního zákona pak stanoví, že se správní řád užije při odvolacím *řízení* dle informačního zákona. Při postupu dle informačního zákona se pak vždy použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů (ust. § 2–8 správního řádu). V případě postupu, v jehož rámci dojde k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, se tedy správní řád použije pouze na toto *rozhodnutí* o odmítnutí, nikoliv na postup vedoucí k vydání takového rozhodnutí (shodně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. prosince 2014, č.j. 3 A 37/2012-51). Rozhodnutí o odmítnutí žádosti je totiž jediným procesním úkonem učiněným dle hlavy VI části druhé správního řádu. Naopak pokud je proti takovému odmítavému rozhodnutí podáno odvolání, užije se v rámci odvolacího řízení správní řád na toto *řízení* a nikoliv pouze na *rozhodnutí* o odvolání. Povinnému subjektu tudíž nevznikla povinnost podle § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž taková povinnost žalovaného byla dána pouze v rozsahu Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

upraveném v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

72. V posuzovaném případě nezjistil soud, že by v intencích žalobních tvrzení žalovaný v odvolacím řízení zajistil smlouvu o dílo mezi OZNŘ 1 a povinným subjektem a vyjádření držitele licence k výsledku autorského zákona. Proto žalovanému nemohla vzniknout povinnost seznámit s nimi podle § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 36 odst. 3 správního řádu žalobce. Nelze však přehlédnout, že i kdyby žalovaný povinnost seznámit žalobce s podklady rozhodnutí porušil, zjistil soud, jak je výše uvedeno, že nebyly dány důvody pro odmítnutí informací.
73. Namítal-li žalobce, že povinný subjekt opakovaně neposkytl žalovanému úplnou spisovou dokumentaci pro potřeby přezkumu svých rozhodnutí v rámci odvolacího řízení, pak neuvedl, jaké podklady nebyly žalovanému předloženy před vydáním napadeného rozhodnutí, přičemž jediné napadené rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu. Žalobce dále ani netvrdil, jakým způsobem ho tato tvrzená vada zkrátila na jeho právech. Soud sám takové podklady nezjistil a námitka je proto nedůvodná.
74. Z výše uvedených důvodů soud výrokem I tohoto rozsudku zrušil prvoinstanční i napadené rozhodnutí, protože neshledal důvody podle § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona bránící poskytnutí odmítnutých informací. V souladu s § 16 odst. 5 in fine informačního zákona soud výrokem II povinnému subjektu nařídil, aby žalobci poskytl odmítnuté informace spočívající jednak v dokumentu uvedeném v bodě a) žádosti žalobce a jednak v úplném znění přílohy č. 8 důvodové zprávy uvedené v bodě b) žádosti žalobce, tzn. včetně textu OZNŘ 1, jenž povinný subjekt žalobci odmítl z této přílohy poskytnout. Lhůta k plnění stanovená povinnému subjektu vycházela z žalobního návrhu s přihlédnutím k § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona.

IX.

Náklady řízení

75. Výrokem III tohoto rozsudku přiznal § 60 odst. 1 s. ř. s. soud žalobci náhradu nákladů řízení, neboť měl ve věci úspěch. Náklady žalobcem účelně vynaložené sestávaly výlučně ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, kdy žádné jiné hotové výdaje žalobce neuplatnil. Soud dodává, že přiznání paušální náhrady podle § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. nezastoupenému žalobci judikatura správních soudů vyloučila (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015-79, publ. ve Sb. NSS pod č. 3344/2016). Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat.
76. K návrhu žalovaného na nepřiznání náhrady nákladů řízení žalobci, neboť tento nevyužil bezplatného přezkumného řízení, soud uvádí, že podmínkou pro přiznání nároku na náhradu nákladů řízení procesně úspěšnému účastníkovi není využití přezkumného řízení. Přezkumné řízení je dozorčím prostředkem nápravy uvnitř systému veřejné správy, na jehož využití nemá žalobce právní nárok (srov. ust. 20 odst. 4 informačního zákona ve spojení s ust. § 94 odst. 1 správního řádu nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2011, čj. 1 As 36/2011-79). Toto pak ani nestaví lhůtu pro podání správní žaloby ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s. Není tedy žádného důvodu, proč by tím, že žalobce nevyužil možnost podání podnětu pro provedení přezkumného řízení, měl být jako procesně úspěšný účastník krácen na svém právu na náhradu nákladů řízení dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.
77. Výrokem IV tohoto rozsudku soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že žádné z osob zúčastněných na řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s níž by jim mohly vzniknout náklady řízení, ani tyto nenavrhly, aby jim byla náhrada nákladů řízení přiznána z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. 3. 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu